

Milena

Milena Vlaszova tudta, hogy egyedül az idő számít. Az egyetlen ellenség, amitől igazán tartott, az óramutatók kérlelhetetlen körtánca volt. Egyelőre negyvennyolc óra telt el azóta, hogy letartóztatták, majd miután élt a hallgatás jogával, a CRDF-be szállították, amire a köznyelvben csak „női börtönként” hivatkoznak.

Nem érezte magát elveszettnek: tudta, kihez kell fordulnia. Megvolt a megfelelő forgatókönyv erre az esetre is, bár nem ismerte a részleteit, csupán egy telefonszámot kapott. Most, hogy átkísérték a fogvatartottak és ügyvédek privát konzultációjára fenntartott helyiségbe, megbizonyosodott róla, hogy a forgatókönyv még mindig – a történetek ellenére is – érvényben van.

A kék börtönegyenruháját tanulmányozta, és egy pillanatra megsuhintotta a gondolat, hogy egy-egy súlyos döntést követően milyen képtelen irányt vehet az ember élete. A fényűző csillogásból a legsötétebb veremig jutott, de az ide vezető út egyetlen lépését sem bánta: még a bilincsek szorításában is szabadabbnak és erősebbnek érezte magát, mint az apja uralta luxusbörtönben. Ami pedig Nicholas Benninggel történt... minden percét élvezte. Szinte kéjes örömet okozott neki, ahogy felidézte a merényleteket, különösen a Dél-Kaliforniai Egyetemen történt nagy leleplezést, amikor a vitafórumon kivetítették azt a felvételt, és az egész állam tanúja lehetett a férfi megsemmisítésének. Nevetni támadt kedve, még a saját nehéz helyzete ellenére is. És ez még csak az előjáték... ami ezután vár Benningre, az minden képzeletet felülmúl. Beleborzongott az elképzelésbe. Semmi mást nem kívánt, csak hogy ott lehessen; hogy láthassa, amint a bosszú bevégeztetik. Az idő azonban nagyon fontos tényező. Lépnie kell, mielőtt mások lépnek, és egyáltalán nem becsülte alá az ellenséget. *Az ellenségeket.*

Az ajtó nyikordulására ocsúdott, és megpillantotta az öltönyös férfit, akit két ór kísért be a helyiségbe. Soha életében nem látta ezt az embert, de ez nem is számított igazán.

– Brenton Bailey. Én vagyok a jogi képviselője – nyújtotta a kezét a férfinak, majd megvárva, míg magukra maradnak, elhelyezkedett a keskeny asztal túloldalán álló széken. Milena várakozásteljesen figyelte, és az ügyvéd is ugyanígy tett. Majd ő szólalt meg elsőként.

– Alaposan elintézték az arcát – jegyezte meg, és az említésre a nő állába újra belehasított a fájdalom. A Benninggel való ütközet kemény volt, és nem múlt el nyomtalanul. A letartóztatása után ellátták a sérüléseit, és kapott egy rögzítőkötetést, az első éjszakát pedig a gyengélkedőn töltötte, az erős fájdalomcsillapítók hatására kábult mozdulatlanságban. Nem volt alkalma tanulmányozni magát a tükörben, de érezte, hogy az egész arca duzzadt és formátlan, a szeme környéke pedig valószínűleg csúnyán bevérzett. Lassan, megfontoltan bólintott.

– Mi fog történni? – tért a tárgyra.

Az ügyvéd elsandított a biztonsági kamerák irányába. A beszélgetést nem hallgathatták le, de a kamerán keresztül nyomon követhették, hogy szükség esetén közbeavatkozhatnak. És mivel Milena Vlaszova kiemelten veszélyes fogvatartottnak minősült, egyiküknek sem volt kétsége afelől, hogy meg is teszik.

– Én csak annyit tudok, amennyit megosztottak velem – irányozta elő Bailey. – Holnap tízkor tartják az óvadéktárgyalást a Los Angeles Megyei Felsőbíróóság North Hill Street-i épületében. Valószínűleg reggel nyolc körül szállítják majd át, és a tárgyalásig a fogvatartottak fogadóközpontjában helyezik el. Velem csak a tárgyalóteremben találkozhat.

Az alkotmány minden előzetes letartóztatásba helyezett gyanúsított számára biztosítja az óvadéktárgyaláshoz való jogot, bár azt még Milena is tudta, hogy az ő ügyében esélytelen, hogy a bíró óvadékot állapítson meg. A bűncselekmény súlyossága és a szökési kísérlet a törvény szerint kizárja ennek lehetőségét. Értetlenül hunyorgott az ügyvédre; fogalma sem volt, milyen relevanciával bír ez az információ. A férfi kisvártatva folytatta.

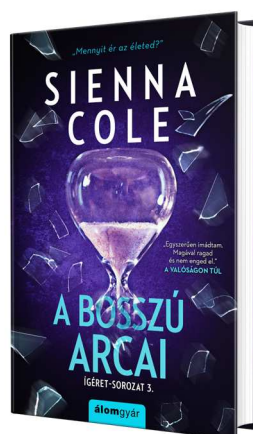
– Egészen addig a pillanatig nincs semmi dolga – halkította le automatikusan a hangját. – Ne beszéljen senkivel, és maradjon nyugton. A beavatkozás a bírósági folyosón várható.

– A beavatkozás?

– Innentől nem az én dolgom. De készüljön fel minden eshetőségre.

Milena óvatosan kiengedte a visszatartott levegőt. Hát, eljön érte. A bizonytalan várakozás sötét óráiban néha megkörnyékezte a félelem, hogy magára marad. Túlfeszítette a húrt, és óriásit hibázott. Nem lett volna szabad Nicholas nyomában ólálkodnia, és elmennie a merényletek helyszíneire, ő azonban nem tudott ellenállni a kísértésnek. Először Laurát akarta felmérni, ugyanis a nő fogva tartása és megtörése az ő feladata volt. Aztán Nicholas Benning szemébe akart nézni, mielőtt újabb és újabb szöveget vernek a koporsójába. Látni akarta a tekintetében a félelmet és a kiszolgáltatottságot, amit a médiában tetszelegve még el tudott leplezni, ám előben, miközben a szépen felépített valósága téglánként omlott rá, már nem. Egyáltalán nem számított rá, hogy a férfi felfedezi őt a tömegben, és összerakja a képet, arra pedig végképp nem, hogy eljut a bűvöhelyére is, és kis híján tönkreteszi az egészet.

Milena súlyosan veszélyeztette az akciót, és pontosan tudta, hogy ez nem marad válasz nélkül. Meg fogja kapni a méltó büntetését. Azonban túlságosan is fontos szereplője a történetnek, és még rengeteg feladat vár rá, ezért pótolhatatlan értéket képvisel. Végre megnyugodhatott, hogy ő még nem tett le róla. Érte jön, és Milena engedelmessé válik, bármi történjék is ezután.

VÁRHATÓ MEGJELENÉSI DÁTUM: 2024. ÁPRILIS 29.